

EL MASNOU pàg 10
Polèmica al municipi
per la reordenació de la
zona verda d'aparcament

FUTBOL pàg 20
El premianenc Arnau
Martínez fa realitat els
seus somnis al Girona FC

líniamar

7 anys

Baix Maresme Núm. 79 · Febrer 2022 · liniamar.cat

Denuncien abusos a l'escola La Salle de Premià de Mar

El cas destapat per l'escriptor Alejandro Palomas provoca una cadena de denúncies d'exalumnes del centre pàg 3

Foto: Albert Segura/ACN

pàg 16

PREMIÀ DE MAR pàg 14
El cas de Can Sanpere
i el seu desallotjament
arriben al Parlament

A FONTS pàgs 12 i 13
Els dos anys de les víctimes
més grans de la pandèmia

XARXA DE NEGOCIS pàg 18
Aposta per reforçar la
relació entre els empresaris

Viure en precari

L'incendi de Vilassar de Mar destapa un cas d'infrahabitatge

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

KRAVMAGA

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA
PERSONAL

SALA FITNESS INCLUIDA
1H PARKING GRATUITA

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

DE 6 AM A 7 PM DE DILLUNS A DIVENDRES
AMB
Laura Rosel

**La
lectura
del *matí*.**

**El *matí* de
Catalunya
Ràdio.**

**CATALUNYA
RÀDIO**

clms teu

Una veïna penja una pancarta durant la concentració en condemna pels abusos denunciats a Premià de Mar. Foto: Pol Solà / ACN

Oberta la capsula de Pandora

» Vuit exalumnes de l'escola La Salle de Premià de Mar denuncien els abusos d'un professor
 » La croada encetada per l'escriptor Alejandro Palomas podria acabar amb el cas a tribunals

ESCÀNDOL ▶ L'escola La Salle de Premià de Mar es troba a l'ull de l'huracà. La rutinària activitat d'aquest centre educatiu saltava pels aires el passat 27 de gener, quan el reconegut escriptor barceloní Alejandro Palomas denunciava públicament els abusos que hauria patit quan era un nen per part d'un dels professors del col·legi premianenc. Palomas obria amb el seu testimoni una capsula de Pandora que ja s'ha traduït en almenys set noves denúncies per les mateixes pràctiques, totes amb el germà Jesús Linares com a presumpte abusador.

El detonant que va portar l'escriptor a fer públic el seu cas va ser un reportatge publicat a El País, on fonts de La Salle apuntaven que no es plantejaven obrir cap investigació per esclarir

els possibles casos d'abusos que s'haurien produït en els seus centres. Segons reconeix el mateix autor en declaracions a La Vanguardia i l'Ara, mai s'havia decidit a explicar-ho perquè no volia que la seva mare el veiés "exposat a l'escarni públic" i per por a destruir la seva carrera. Tanmateix, el contundent posicionament de la institució religiosa el va acabar de convèncer que calia posar "cara i nom" als abusos perquè aquests no "desapareguessin". "Ho investigaran perquè m'hi deixaré la pell perquè ho investiguin", assegurava aleshores Palomas.

TOCAMENTS I CÀSTIGS

Dit i fet. El testimoni de l'escriptor va provocar un verdader terratrèmol que va culminar amb set noves denúncies d'exa-

lumnes de l'escola premianenca contra el germà Linares. Les versions de les diferents víctimes ratifiquen els presumptes tocaments a nens i nenes d'entre cinc i deu anys que ja va fer públics Palomas i també expliquen que el professor els imposava una sèrie de càstigs arbitraris per quedar-se sol amb alumnes i masturbar-se davant d'ells.

Segons la versió dels afectats, alguns pares –com la mare de l'escriptor barceloní– van denunciar els fets davant l'escola, que els va assegurar que estudiarien els casos, però que va reclamar a canvi discreció. Altres pares haurien optat per callar per evitar possibles represàlies.

CANVI DE DISCURS

La polseguera mediàtica que ha aixecat el cas va portar l'Institut

dels Germans de les Escoles Cristianes, que inclou l'escola de Premià de Mar, a personar-se davant la fiscalia per esclarir els diferents casos d'abusos sexuals denunciats. En un canvi marcat del discurs, la institució assegura que vol col·laborar amb la justícia i assumir les responsabilitats que li pertoquin.

A més, La Salle demana perdó oficialment a les víctimes i insta tothom que tingui informació sobre possibles casos similars ocorreguts en les últimes dècades a denunciar els fets per poder reparar així el dany causat.

FRONT COMÚ VEÏNAL I POLÍTIC

Els veïns del municipi premianenc també van voler mostrar el seu suport amb les víctimes i el rebuig i condemna als abusos en

una concentració que va celebrar-se el passat 10 de febrer a la plaça dels Països Catalans. Després de penjar diverses pancartes amb lemes com 'No esteu sols', els manifestants van fer una crida per "trencar el silenci" que envolta aquest tipus d'abusos i que l'església ha utilitzat per "perpetuar la barbàrie".

Els actes de solidaritat i condemna també es van repetir al Ple de l'Ajuntament del mes de febrer, on tots els grups municipals van fer front comú per enfortir les polítiques de prevenció i detecció de casos d'abusos i l'acompanyament de les víctimes, donant d'aquesta manera suport unànime a una moció presentada per Crida Premianenca.

Un cop oberta la capsula de Pandora, les denúncies poden seguir creixent.

Segueix-nos a les xarxes socials

@liniatarxa

facebook

twitter

instagram

La lupa

Cases d'algú

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter

Foto cedida

“Hi ha llocs que fan de nosaltres el que som...”, es deia a la premiada pel·lícula *Mystic River* (2004), de Clint Eastwood i amb Sean Penn i Tim Robbins de protagonistes.

I és que les persones arrememem als nostres llocs d'origen, ens fem d'allà i, alhora, el lloc ens fa com som. De la mateixa manera que el llenguatge, la seva gramàtica i l'etimologia estructuren el pensament de manera diferent per cada idioma, els llocs on creixem i que habitem durant la nostra vida construeixen la nostra manera de veure el món, d'assimilar-lo dia rere dia.

En una poc original experiència proustiana, un dels llocs que més intensament em va formar durant la infància –m'imagino que com a molta gent– va ser la casa de la meua àvia.

Vivia en una deliciosa casa de l'Eixample barceloní, al passeig de Sant Joan. És un carrer ample, peculiar, amb molt caràcter. Uneix el Monument a Mossèn Cinto Verdguer amb la plaça de Tetuan, l'Arc de Triomf i el Parc de la Ciutadella, i això li dona un aire senyorial, diferent dels altres carrers de la ciutat.

Recordo la casa llarga, profunda i fresca. D'entrada fosca i misteriosa, es descobria vida a banda i banda, molt al fons. A l'esquerra treia el cap davant de l'Església de Sant Francesc de Sales, al costat del col·legi dels Maristes. I a la dreta al pati interior d'illa, més íntim i tranquil, on solia estar la meua àvia cosint a la galeria. Podria reproduir de memòria els dibuixos de les rajoles de terra, aquelles que, al pas de davant de la cuina, es movien amb un so característic, advertint-la que algú s'acostava pel passadís.

Recordo els seus canaris. Avui gairebé ningú té canaris a casa. La meua àvia en solia tenir sempre sis o set, que inundaven l'aire amb els seus cants interminables.

El sol mediterrani entrava pels vitralls de la galeria, aixecant una naturalesa exuberant entre els testos. La meua àvia s'asseia al balancí, connectada amb aquell món d'harmonia que havia anat construint amb el pas del temps.

Segurament, molts dels llocs que associem amb la bellesa, la pau o l'equilibri estan relacionats amb les nostres vivències. Un lloc ens resulta agradable perquè el comparem, conscientment o no, amb les nostres experiències i aprenentatges previs. Construïm la nostra escala de valors i la nostra dependència emocional amb les cases que habitem.

Jorge Luis Borges explicava que tot el que va escriure ho havia llegit en poc més d'una vintena de llibres de la biblioteca familiar. Confessava que aquests eren els seus únics referents i que acabava, irremeiablement, tornant-hi cada vegada que iniciava un nou relat.

En aquest sentit, la desaparició forçosa del lloc on vivim suposa un trauma emocional que va més enllà d'una simple pèrdua material. És quelcom que podem veure a les catàstrofes naturals, fins i tot en aquelles on no hi ha víctimes. Establim un vincle profund de dependència amb aquells murs, amb el que hem viscut entre ells. No hi ha gaires diferències amb les persones que es veuen obligades a abandonar casa seva per no poder fer front al pagament del lloguer o de la hipoteca. Organitzacions com la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH) o el Sindicat de Llogateres viuen diàriament situacions emocionals límit, sens dubte motivades per la vulneració del dret bàsic de tenir un lloc on viure, però augmentades també pel desarrelament que suposa haver de deixar tants records de la seva llar actual.

La meua àvia va estar sempre de lloguer en aquella casa, fins que va morir amb gairebé cent anys. Va criar nou fills pràcticament sola, perquè l'avi va morir jove.

Una carta del propietari va comunicar que el contracte s'extingia amb la mort de la meua àvia i que una de les meves tietes, que sempre hi va viure amb ella, havia d'abandonar, amb vuitanta anys, l'única casa que havia conegut. Més enllà de la complicació logística que allò augurava, el que veritablement va generar un sentiment de tristesa i de pèrdua irreparable va ser la desaparició de la llar familiar de l'imaginari de les nostres vides. Totes aquelles vivències només quedarien en el record, sense un lloc on rememorar-les, sense uns espais on poder reviure-les.

Un fet que, no per quotidià i acceptat, deixa de ser violent. Un propietari legal que exigeix la seva casa i el dret a explotar-la a un preu més alt i una família 'propietària' que l'habita i que reclama també la seva casa i els seus records, “si és que hi ha”, com ens cantava en Jaume Sisa, “cases d'algú”.

En un món cada cop més poblat i amb més desigualtats socials, es fa cada cop més urgent un pacte per l'habitatge que no només en faciliti l'accés, sinó que ho faci amb voluntat d'estabilitat i permanència. Un pacte que tingui cura i reconegui el paper fonamental que juguen les nostres cases en la nostra educació i en el benestar emocional de les persones.

Aquesta estabilitat l'han de garantir els nostres governs, mantenint i fent créixer el parc d'habitatge públic. El sòl és un bé finit que s'esgota, i no es pot destinar a la venda si es vol fer front a la demanda d'habitatge de cada nova generació. L'habitatge públic no ha de ser de ningú. És de tots.

Manuel Sánchez-Villanueva Beuter,
arquitecte fundador de *haz arquitectura*
i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Aquí es
piula

El Twitter en paper

@jserracarne

Laura Borràs va desafiar l'ordre d'Interior d'acabar amb els talls a la Meridiana. El pols de la segona institució del país al Govern és un pas més en l'escalada de sobreactuació. Com serà el proper esmorzar entre Borràs i Elena, que queden regularment per conversar al Parlament?

@aanna895

Pacient a urgències (lleu) per una baralla a la discoteca. Està esperant al box quan, oh! Veiem que està de baixa per PCR positiva en covid de fa cinc dies. A la discoteca. Ni la decència d'avisar. Ais i uis per anestèsia i jo temptada de dir-li que pitjor serà per al que acabi intubat per culpa seva.

@tsarina_nu

Clar que sí, com que la conciliació familiar existeix i va de conya, posem-ho UNA MICA MÉS DIFÍCIL, VA. T'avanço l'entrada a l'escola una setmana (perquè els nens tenen massa vacances), peeeerò tot el mes de setembre faran de 9 a 13h. Puta mare, oi? Apa, t'espaviles a la tarda!

@montabes_

Se está convirtiendo en una pesadilla de mal gusto que todo el mundo me pregunte por qué hablo catalán siendo andaluz y más aún que catalanoparlantes me mantengan el castellano para facilitarme no sé qué (supongo que el enfado) y que yo les mantenga el catalán. ¿No les da vergüenza?

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anton Rosa (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga García (Vallès), Francisco Javier Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Alba Losada

Dipòsit Legal: B 6618-2015

(Districtes de Barcelona), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Dept. Comercial: Lola Gutiérrez
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Estratègia digital: Anna Corbatera
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Aj. del Masnou

La reordenació de la zona verda d'aparcament ha aixecat polseguera al Masnou. El consistori ha hagut de sortir al pas per desmentir informacions que apuntaven que la quota anual per aparcar al municipi seria de 73 euros a l'abril.

pàgina 10

Can Sanpere

El desnonament de l'antiga fàbrica de Can Sanpere ha traspasat les fronteres de Premià de Mar i ja ha arribat fins al Parlament. Els col·lectius de l'espai han portat el cas als diferents grups parlamentaris per evitar el desallotjament.

pàgina 14

Cambra Barcelona

La Cambra de Comerç de Barcelona ha impulsat una iniciativa per fomentar les relacions i sinergies entre empreses de la comarca. Sota el nom Xarxa de Negocis Cambra, el programa ja compta amb prop de 30 membres a la zona.

pàgina 18

El + llegit

líniamar.cat

- 1 Retards a Rodalies per la troballa d'un cadàver a les vies entre Vilassar i Premià de Mar
- 2 Preocupació per la situació de l'atenció primària a Premià
- 3 Vuit exalumnes de l'escola La Salle de Premià de Mar denuncien abusos d'un professor
- 4 L'amenaça de desallotjament sobrevola de nou Can Sanpere de Premià de Mar
- 5 El club nàutic de Vilassar de Mar podria salvar-se si s'adscrivís a un port

Safata d'entrada

Sí als Jocs Olímpics d'Hivern

per Antoni Moliné

Foto: Marta Lluich/ACN

Aquests últims dies s'ha parlat molt de la candidatura als Jocs Olímpics d'Hivern que es podrien disputar entre Catalunya i Aragó.

Servidor coneix molt bé aquelles contrades: la meua família paterna és originària del poblet d'Aravell (Alt Urgell), on està documentada des del segle XVI (o almenys fins aquí ha pogut arribar la recerca). Tot un exemple d'arrelament a la terra.

Com sempre ha passat, davant els grans esdeveniments internacionals, surten veus contràries, unes de caire polític i d'altres anunciant catàstrofes ecològiques: la qüestió és oposar-s'hi com sigui. Són les inevitables "plataformes del NO". El cert, però, és que aquestes persones solen viure a les capitals de les comarques pirinenques, on gaudeixen de totes les comoditats al seu abast i, per tant, desconeixen les penalitats i privacions que pa-

teixen els vilatans dels minúsculs pobles d'alta muntanya.

Per començar, no tenen connexió a internet ni possibilitat d'usar telèfons mòbils, de manera que viuen en el més complet aïllament, cosa insòlita en ple segle XXI. I què dir de les carreteres, tan estretes que, quan es troben dos cotxes en sentit contrari, un d'ells ha d'aturar-se per deixar passar l'altre? Ah! I moltes són de terra. Per descomptat que, d'entrebancs, encara en podríem fer una llarga llista.

Els Jocs han de servir per solucionar, o almenys esmortir, el dia a dia dels autèntics pobladors del veritable Pirineu. Després no ens queixem

de l'abandonament constant, que sempre acaba en habitatges enrunats de per vida. Fem-ho per ells.

La Generalitat vol consultar a les comarques si volen o no els Jocs, però sense presentar abans un projecte ben detallat on consti el que està previst fer, especialment pel que fa a les infraestructures. I no es pot decidir a cegues.

No voldria acabar aquest article sense donar les gràcies als promotors particulars que han obert cases rurals, que tanta vida i llocs de treball ofereixen en zones on la desertificació encara seria més evident. Es mereixen un reconeixement.

Línia Mar no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#CorrupcióACornellà?

#SMIDeMilEuros

#ConflicteAUcràina

@jmangues: Nou escorcoll anticorrupció en institucions governades pel PSC. Aquesta vegada a l'Ajuntament de Cornellà i al Consell Esportiu del Baix Llobregat.

@Hibai_: Yo haría una ley que obligue a mostrar cuánto cobran todos aquellos que se pronuncien en público contra la subida del salario mínimo.

@Catinformacio: L'OTAN no veu, de moment, cap senyal de desescalada militar en la crisi d'Ucràina. Rússia insisteix que avui ha començat a replegar part de les tropes.

Doblement invisibilitzades

per Dilara Ekmen (CCAR)

Des de fa més d'un any són nombroses les anàlisis sobre els impactes que ha generat la pandèmia de la covid en diversos sectors de la societat, però en poques ocasions s'ha posat èmfasi a explicar com aquesta ha afectat específicament dones i nenes migrades, refugiades, desplaçades internes o apatrídies arreu del món.

I és que la interacció múltiple i simultània de diferents categories, construïdes socialment i culturalment, com el gènere, la classe, l'ètnia o l'origen, generen opressions i desigualtats estructurals i sistemàtiques que en moments de crisis econòmiques, socials i sanitàries creixen exponencialment i situen aquestes dones i nenes en una posició de més vulnerabilitat.

No podem obviar que, al món, gairebé la meitat de les persones refugiades i migrades són dones i nenes, les quals s'enfronten a unes formes de persecució específiques pel mer fet de ser-ho. Els femicidis, la mutilació genital femenina, els crims d'honor, el matrimoni forçat, les violències vinculades als drets sexuals i reproductius, la violència masclista en totes les seves formes i el tràfic de persones amb finalitat d'exploració sexual són supòsits que les fan susceptibles de poder sol·licitar protecció internacional, però el tancament de fronteres i els diversos confinaments per la covid han dificultat d'una manera manifesta que poguessin moure's per buscar refugi a Europa.

L'any 2020, segons estimacions del Fons de Població de Nacions Unides, es calculava que 6 mesos de confinament suposarien 31 milions de dones més que patirien violència masclista en l'àmbit familiar –més de les que ja la patirien en una situació sense pandèmia–, que els matrimonis forçats s'incrementarien i que les dones veurien vulnerats els seus drets reproductius, ja que no tindrien accés a la salut sexual i reproductiva perquè moltes

consultes, hospitals i clíniques van limitar els seus serveis i les interrupcions a les cadenes de subministraments van afectar la disponibilitat d'anticonceptius, amb repercussions gravíssimes especialment en dotze dels països amb ingressos més baixos del món.

Pel que fa als matrimonis infantils, s'estima que actualment 650 milions de matrimonis són producte d'unions forçoses infantils, i amb la covid es van aturar els programes de prevenció i sensibilització sobre aquesta pràctica. Si no es reactiven i la tendència es reverteix, l'any 2030 hi haurà 150 milions de ma-

trimonis infantils més arreu del món, segons dades d'UNICEF.

Altres dades que resulten rellevants per dimensionar de què parlem quan ens referim a violències estructurals que pateixen aquestes dones i nenes és que l'any 2021 hi havia aproximadament 200 milions de dones i nenes que havien patit mutilació genital femenina, i s'estima que, entre el 2015 i el 2030, al voltant de 68 milions de nenes més seran sotmeses a aquesta pràctica a 25 països del món. La covid ha aturat els programes de prevenció d'a-

questa pràctica i ha evitat que dones i nenes poguessin escapar-se'n.

En aquest sentit, recentment Aissatou Diallo, presidenta de l'Associació Humanitària Contra l'Ablació de la Dona Africana –AHCAMA–, denunciava que, segons han pogut documentar des de l'associació, al voltant del 35% de les dones africanes que arriben a l'Estat espanyol ho fan buscant protecció i fugint de la mutilació genital femenina per a elles o per a les seves filles.

Però no podem caure en el parany de pensar que la violència que pateixen dones i nenes acaba una vegada abandonen el seu país d'origen. Durant el trànsit migratori els perills es multipliquen, i la pandèmia ha accentuat les dificultats a les quals fan front.

En els països d'acollida, el risc de patir violència no desapareix, i durant la pandèmia les dones refugiades, migrades i sol·licitants d'asil han hagut de fer front a unes dificultats agreujades per la vulnerabilitat legal i la limitació en l'accés a determinats serveis, com el de la salut, per la forta discriminació laboral que existeix a l'Estat espanyol, que les condemna a treballs temporals, poc qualificats i majoritàriament vinculats al sector domèstic i de les cures. Això ha comportat que moltes –les que tenien contracte– acabessin a l'atur, sense ingressos i, pel rol sovint atorgat, fent-se càrrec de la salut de tota la família en detriment de la seva.

La pandèmia de la covid ha afectat tot el món, però no de la mateixa manera. Les dones i nenes fan front a unes formes específiques de violència i a una discriminació i desigualtat estructurals accentuades per les interseccionalitats. Per aquesta raó, hem de vetllar per donar visibilitat, des de tots els àmbits, a totes les dones que veuen els seus drets humans vulnerats i protegir de manera efectiva les que cerquen asil.

Foto: Pexels

Les millors perles

El Dr. Gomollón ha explicat a Twitter una emotiva història que gairebé l'ha fet plorar a la consulta. Un pacient amb un trastorn mental veu que els seus pares es fan grans i, per no perdre'ls, fica els rellotges al congelador o els retarda: vol aturar el temps.

La 'Macarena' en bucle per dissoldre una concentració d'antivacunes. És l'estratègia desesperada que va fer servir la policia a Nova Zelanda per fer fora els antivacunes que feia sis dies que acampaven davant el Parlament.

Al Sergi li van robar el DNI, com a tanta gent, i arran d'això va començar a rebre acusacions d'estafa cada setmana, tal com ell mateix va explicar a RAC1. Un any després, han trobat el seu carnet. Només s'ha hagut de gastar 8.000 euros en advocats.

Un home es trenca la cama mentre fugia dels Mossos d'Esquadra en plena operació antidroga al Raval de Barcelona, segons ha publicat *ElCaso.cat*. No només va acabar emmanillat, sinó també amb el fèmur fracturat.

Eli Don/ACN

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Elsa
Artadi

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Víctor
Porres

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Tribuna

Darrer dilluns del mateix gener

per David Fernández

Foto: Pexels

Darrer i cinquè dilluns del gener de 2022 i es reconfirma la pujada ininterrompuda de tot plegat –cinisme, macrogranges i extrema dreta inclosos. Gener costerut com mai, ara que per posar la bugada o el calefactor hem de consultar el parquet borsari de les hores vall i recórrer als remeis casolans –que mai caduquen, perennes– de les àvies. I això que ja hem perdut el compte, retransmès en estricta directe a cada telenotícies, de quants cops ha pujat la llum el darrer dia. Mostra aleatòria de la subhasta a l'alça en la qual vivim, a u de gener el preu electritzant era tres vegades més gran que el del primer dia de l'any de 2021. En la darrera dècada, l'aigua s'ha enfilat un 70%. I en pocs mesos, el preu de la bombona de butà ha crescut un 33% respecte del darrer hivern. L'oli d'oliva s'ha encarit un 25%. I els combustibles, un 30%. No serà per dades d'infart. El desembre, l'IPC marcava una pujada històrica del 6,7%. Ahir van comprovar, els que tenen sort de tenir nòmina, que els salaris, en canvi, només s'han actualitzat a un 1,68% més aquest gener. Els comptes no ens surten –a ells, sí, és clar, per això desquaden els de la majoria.

Amb el preu de la vida inflacionada a raó d'un 5% addicional, només cal parar l'orella al que denuncia *Mareia Pensionista*, aclarint que el que s'anuncia com a pujada de les pensions és una pèrdua material estricta de poder adquisitiu. Si tot puja un 5% i les pensions només un 2,5%, no cal ser Einstein per saber que els números no quadren i que ens venen bou per bèstia grossa. Cal afegir el de sempre enmig de l'espessor metropolitana: que la vida i les desigualtats sempre van per barris i no és mai el mateix on cau aquesta grossa inversa i com es reparteix l'altra pedrea inflacionista, que no dona res, només pren. L'Evangelí segons Sant Lluç sempre treu el cap al gener: a qui més té, més se li donarà; a qui poc té, se li traurà el poc que li quedi. Mentre Europa, en aquest cas, sí que els mira –als Pujol, als Borbons– i llança un cable vergonyós als evasors fiscals, ordenant retornar dos milions d'euros a qui els tenia amagats a Andorra. Per prescripció delictiva; el que mai caduca ni prescriu és la desigualtat. Gener infaust, doncs. I esclaridor. Alguns fan l'estiu en ple hivern: a l'agost la previsió de beneficis nets per a 2021 d'Endesa, Iberdrola i Naturgy s'estimava en quasi 7.000 milions d'euros.

Tot és inversament proporcional i sempre puja el cost de la vida en paral·lel a la pujada exorbitada dels beneficis de les grans empreses, les de sempre, les que controlen el cotarro i, rere un cicle de privatitzacions i desregulacions, van aconseguir que el que eren serveis públics fonamentals passessin a ser tipificats com a serveis essencials on posar la mà i la pistola. Atracaments a plena llum. Això passava el 1997, de la mà del PP de José María Aznar i Rodrigo Rato, però per suprema ordre europeu neoliberal. Liberalització del sector elèctric, li va-

ren dir, amb la falsa promesa que es feia pel nostre bé, perquè els preus baixessin –i bla, bla, bla. No cal fer *spoilers* de com va acabar tot plegat. De tant privatitzar-ho tot ens quedarem sense res. Canibalisme en potència. Vampirisme a l'engròs. I unes quantes portes giratòries dels que firmaren aquelles liberalitzacions exprés i acabaren l'endemà en el butacó d'un consell d'administració. En els darrers vint anys les elèctriques han guanyat la gèlida xifra de 112.000 milions d'euros en beneficis nets, mentre ens llevem sospesant que la propera bugada millor posar-la a les sis del matí.

Tanmateix, la pujada de gener, per a molts, no és circumstancial ni passatgera i durarà durament, sense treva, fins al proper hivern. Viuen en un gener permanent, com altres ho fan en un agost perpetu. Gener, paradoxalment, és temps de dades i informes contraposats. És el moment cruïlla habitual on el Fòrum de Davos diu la seva –enguany no, suspès fins al maig per la pandèmia– i Oxfam diu la contrària, amb la seva anàlisi anual sobre les desigualtats globals: enguany detalla que, des de 1995, l'1% més ric del planeta ha acaparat prop de vint vegades més riquesa global que la meitat més pobra de la humanitat. I que les desigualtats maten –a raó d'una persona cada quatre segons.

No serà per informes. Aviat, parlant de fets on fa massa que fem molt tard, es presentarà el darrer Informe Foessa sobre els efectes de la covid en les desigualtats socials. Totes les temences anticipades i les pitjors previsions s'han complert puntualment: en pandèmia s'ha aguditzat l'empobriment i les llars sense cap ingrés estable, ha crescut la bretxa de gènere, l'exclusió impacta el triple en la migració, s'ha consolidat la desconexió i apagada digital de moltes llars, massa jove viu en un present *no future* i la diferència entre els que més tenen i els que menys ha augmentat un 25%. Gener permanent: tres de cada deu famílies s'han vist obligades a reduir les despeses habituals en alimentació, roba i calçat. I Catalunya és una de les societats més afectades.

Calendari d'advent i d'adversitats, amb el rerefons inequívoc de la crisi i fallida d'un model malbaratador, desigual i hiperconsumista –insostenibilitat, degradació i depravació–, dijous passat al Saló de Cent de Barcelona es retia homenatge, amb la medalla d'or al mèrit civil a títol pòstum, a dos impredicibles que als nords del sud i als sud del nord feien el mateix: Pere Casaldàliga –«no n'hi ha prou amb ser creient, s'ha de ser creïble»– i Manel Pousa, *Pare Manel*. Amb escassa presència oficial –quatre de quaranta-un regidors–, al final del lliurament s'escolava la melodia d'una antiga cançó: «*Seria tot un detall / Tot un símptoma d'urbanitat / Que no perdessin sempre els mateixos / I que heretessin els desheretats*». No serà aquest gener. No encara.

“

De tant privatitzar-ho tot ens quedarem sense res.

Canibalisme en potència.

Vampirisme a l'engròs.

I unes quantes

portes giratòries

dels que firmaren

aquelles

liberalitzacions exprés

i acabaren l'endemà

en el butacó

d'un consell

d'administració

”

Flaixos

@perlabonagent: Fan segon d'ESO i ja tenen uns problemes d'autoestima brutals. Alguna cosa estem fent molt, molt malament.

@paucusi: A les cues de les discoteques hi ha un perfil de persona que fa veure que no ha vist que se li acaben de colar per una raó ben senzilla: la terrible por de ser apunyalat.

@adammartinsk: Tres filles, cinc partits de vòlei entre avui [divendres] i diumenge, un progenitor (jo). Què pot sortir malament?

Si t'ho diuen, no t'ho creuràs!

Tot el material per a realitzar les teves reformes
amb un finançament increïble!!!

**A Badagres ho tens fàcil,
a Badagres ho tens tot**

Finançament
de fins a 24
mesos sense
interessos*

*Finançament subjecte a l'aprovació
de l'entitat financera corresponent

**BADAGRES
COMPROMÈS**

Badagres patrocina
l'equip de futbol adaptat
de l'AEB BADALONES

GRUP GRUMAT
Badagres

www.badagres.com

L'Ajuntament del Masnou ha aprovat provisionalment la modificació urbanística que ha de permetre la transformació dels terrenys de Can Bernades, on s'ubica el Càmping Masnou. La proposta municipal va tirar endavant malgrat la negativa unànime dels grups de l'oposició.

Polèmica per la reordenació de la zona verda d'aparcament

POLÍTICA ▶ La reordenació de la zona verda d'estacionament ha aixecat polseguera al Masnou. El consistori encapçalat per Jaume Oliveras ha hagut de sortir al pas de les informacions "inexactes" que durant les darreres setmanes han circulat per les xarxes amb un comunicat on desmenteix que la quota anual per aparcar al municipi passi a ser de 73 euros el pròxim mes d'abril.

Segons apunta el govern local, la data per implementar les conclusions de l'estudi sobre estacionament regulat, encarregat per l'administració el 2020, va ser finalment posposada perquè diversos retards en el procés no van permetre fer les trobades amb la resta de grups municipals ni amb els veïns de les zones afectades. "Considerem necessària una implementació gradual d'aquesta reordenació, amb diferents ajustaments i estem treballant en el tipus de regulació (nombre de places, tarifes, horaris...) Per tant, no és cert que es faran pagar 73 euros de quo-

Els canvis a la zona verda han desfermat la polèmica al Masnou. Foto:Arxiu

ta anual ni, encara menys, mensual", assegura l'executiu, que titlla de "falsa i interessada" la informació difosa a xarxes.

Per la seva banda, des de l'entitat Ocata Activa estan impulsant una recollida de signatures per mostrar la seva oposició al projecte de zona verda "exclusiva per a residents" que

estaria volent implementar el consistori i reclamen a l'administració local que explori alternatives per a la gestió de l'espai públic i els serveis que no impliquin "extorsionar les butxaques dels veïns". L'agrupació veïnal també considera que s'hauria d'apostar per un servei de transport públic gratuït.

El servei de taxi a demanda no convenç al Masnou

MOBILITAT ▶ El nou servei municipal de taxi a demanda no acaba de convèncer al Masnou. La iniciativa, impulsada pel consistori el passat gener i destinada a veïns de la població de més de 65 anys o que tinguin acreditat un grau de discapacitat igual o superior al 33%, ha generat una barreja de sentiments entre els seus usuaris potencials, que celebren l'aposta, però la veuen molt "limitada".

"Com a idea està molt bé, però el sistema és millorable, sobretot tenint en compte que el transport públic del Masnou no arriba a tot arreu ni està adaptat", assegura Lluís Rodó, president de

l'Associació de Discapacitats Físics del Masnou. Rodó considera que el servei hauria d'estar a disposició de la ciutadania de manera permanent, ja que molts cops és complicat preveure desplaçaments amb un dia d'antelació i aquest supòsit no té en compte possibles urgències que requereixin l'ús del transport.

Des de l'Associació de Discapacitats Físics del Masnou, que compta amb més de 300 afiliats, asseguren que ja han presentat al·legacions per millorar la iniciativa i reclamen al govern municipal més "sensibilitat" a l'hora d'escoltar les reivindicacions de les entitats locals.

El servei de taxi a demanda va ser impulsat al gener. Foto: El Masnou Comerç

el valor de la proximitat

100.812

usuaris únics metropolitans

Octubre'21 OJD

166.566

pàgines vistes

Octubre'21 OJD

línia

el diari metropolità

liniaxarxa.cat

grup comunicació21

COMERÇ DE PROXIMITAT, UN VEI DE CONFIANÇA!

- T'ofereix el millor producte amb la cara més humana
- Cuida de la comunitat on vius
- Paga impostos i dona vida a la ciutat
- Contribueix a un entorn més sostenible
- Sempre és a prop teu!

*El Llorenç,
el seu pare ja cuinava
per la gent del barri.*

El 40% de les persones grans se senten més soles ara que abans de la pandèmia. Foto: Eli Don/ACN

Tota la població de Sant Fost. O gairebé tota la de la Llagosta. O la meitat de la de Martorell o Olesa. O dues terceres parts de la de Sant Just. El nombre de defuncions de persones grans que hi va haver durant el primer mig any de pandèmia equival a aquestes comparacions. En només sis mesos, 11.255 persones de més de 70 anys van morir a conseqüència de la covid a Catalunya. Es diu de pressa, però com seria l'experiència de visitar, per exemple, Sant Fost el 31 de gener de 2019 i veure gent als carrers i tornar-hi el juny de 2020 i no trobar-hi ningú? Seria com caminar per un paisatge arrasat per la guerra o pel silenci d'un desastre nuclear.

És així com millor s'entenen els efectes de la pandèmia: com un desastre que va posar el focus en la gent gran. I ara que ja hem fet el símil adequat, que sabem de què parlem, caldrà pensar com aquesta població ha entomat una realitat tan extrema. Mort, tristesa i soledat. Aquestes serien les tres paraules guia per recórrer els dos darrers anys viscuts per les persones grans. Però també ho serien altres mots menys durs: resistència i esperança.

MORT

Quan el 10 de març la filla de la Maria Teresa li va dir que era millor no reunir-se per celebrar el seu aniversari, ella, una dona vital de 86 anys, no podia arribar a imaginar-se el que havia de venir. "No em vaig espantar", assegura a l'altra banda del telèfon.

Durant aquests dos anys, el seu exmarit i el pare del seu gendre han mort de covid. "Els meus dos consogres van entrar a l'hospital amb covid, i quan ella va recuperar-se i en va poder sortir, li van dir que el seu marit havia mort", relata la Maria Teresa.

Albert Quiles, director de la fundació Amics de la Gent Gran, assenyala que a l'inici de la pandèmia les morts es van fer notar en un organisme que està en contacte amb unes 2.200 persones. "No podem dir-ho del cert, però les morts d'usuaris van augmentar entre un 10 i un 15% els primers mesos", afirma Quiles.

Amb tot, si en algun lloc es va fer sentir especialment la mort de la gent gran, aquest va ser les residències: l'epicentre de la pandèmia. Tal com ha posat sobre la taula Amnistia Internacional, "a Catalunya, de l'1 de març al 15 de novembre de 2020 van morir per covid 7.045 persones grans que vivien en residències". Així mateix, l'organització denuncia que en molts centres s'han vulnerat drets fonamentals d'usuaris i familiars.

"Tinc dret a saber què estava passant. Ens ho han negat sempre. La meua mare no ens la podran tornar, però una cosa que es podria haver evitat no volem que torni a passar mai més", diu l'Ana María, filla d'una dona que vivia a la residència Federica Montseny de Barcelona. En el seu cas,

Els dos anys de les víctimes més grans

Les persones grans són les que més han patit els efectes de la pandèmia. A més de veure's directament afectades pel risc de mort si es contagien, de vegades s'han sentit soles i oblidades per la societat. Això ha fet que la seva condició tant física com emocional s'hagi deteriorat en menys de dos anys.

no va ser traslladada a l'hospital quan es trobava en estat crític, i encara que la filla ha presentat una denúncia, el contenciós, com tants altres a tot l'Estat, encara no s'ha resolt.

Els mateixos treballadors d'algunes residències de Barcelona han denunciat les deficiències que els seus centres tenien per afrontar una crisi com la que hi va haver. La Natalia, una gericultora d'una residència barcelonina, afirma que a les persones grans

que hi vivien "no se'ls va explicar què estava passant i moltes van pensar que se les castigava", i això va comportar-los "un greu deteriorament físic". En els casos més extrems, segons lamenta Amnistia Internacional, "hi ha persones que han mort soles, violant així el seu dret a la mort digna i suposant també un trauma per a les seves famílies". "Tampoc va haver-hi una gestió adequada de l'acomodament i del trasllat de les persones un cop mortes: no s'a-

visava els familiars, tardaven dies a treure els cossos de les residències, les famílies no sabien on eren...", afegeix.

TRISTESA

La mort és la conseqüència més terrible de la pandèmia. Malgrat això, la crisi sanitària també s'expressa en altres aspectes com el confinament.

"La veritat és que he viscut molt malament aquests dos anys... Estic sola i soc molt gran,

i els dos primers mesos me'ls vaig passar sense veure ningú", diu l'Aurora. Ara té 86 anys i surt de casa amb dificultats. Abans baixava al carrer i quedava amb altres persones grans, però el març de 2020 tot allò va quedar enre-re. La seva anterior vida es va ensorrar. La pandèmia li ha passat factura i ha empitjorat físicament. Li costa caminar. De fet, ha passat del bastó al caminador. De fet, ha passat del bastó al caminador en menys de dos anys. "La vida m'ha canviat", lamenta.

Els meus avis

● Els periodistes, sempre sota l'allargada ombra de l'objectivitat, oblidem que les històries sobre les quals escrivim també són nostres. I per molt que ens en vulguem extreure, ens afecten. En el cas de la pandèmia, aquesta idea no pot ser menys certa. Tots coneixem gent gran. Avis, pares, àvies o mares que han estat les víctimes d'aquests dos anys. Han patit veient com persones de la seva generació morien i pensant que, si s'infectaven, recorrerien el mateix camí.

La Montse i l'Albert tenen 86 i 90 anys. Quan va començar la pandèmia

familiars s'encarregaven de fer-los la compra, d'anar a la farmàcia, de planxar-los la roba o de fer-los el menjar.

Els mesos van passar, i quan la situació ja estava més normalitzada, la filla de l'Albert i la Montse va trobar una altra noia per fer les tasques. La parella cada cop tenia més dificultats per valer-se per si mateixa. Per a la Montse, era el dolor, "el mal de tot", i per a l'Albert la cada cop més fràgil vista, que el feia "avorrir com un vell".

La reclusió els ha passat factura. El cada cop va amb menys freqüència al mercat a comprar i ella no es mou de

Qui no té un avi, una àvia, un pare o una mare d'edat avançada? Són les persones que més han patit la pandèmia i mereixen les nostres històries

tenien una dona que anava a casa seva cada dia per netejar i cuinar. Amb dificultats i ajuda, encara es podien valer pel seu propi peu. Poc després de l'esclat de la pandèmia, però, la noia que treballava a casa seva va decidir que, per por de contagiar-se i de contagiar-los a ells, deixava la feina.

Els familiars ens vam organitzar per fer les tasques. Cada dimecres, qui escriu aquestes línies hi anava dues hores a netejar els lavabos, a passar l'aspiradora i a fregar el terra, mentre la Montse mirava com Ana Rosa Quintana treia a passejar eslògans sensacionalistes a la televisió i l'Albert escoltava a la ràdio les novetats financeres del seu Barça. Altres

casos. Diuen que tenen ganes de marxar. Aquell eufemisme de la mort. Parlem el gener quan els dic que vull que apareguin en aquest reportatge. Els pregunto què és el que més els ha afectat de la pandèmia i si tenien por de contagiar-se. "De contagiar-me i morir, no. El que pitjor porto és no poder veure els meus fills i els meus nets amb tanta freqüència", diu la Montse. "Poder-los abraçar", afegeix. "Ja m'ho imagino", responc jo amb les paraules sortint-me de darrere de la mascareta i pensant que aquesta vegada tampoc l'abraçaré. "Treu-te aquesta merda de la cara", em diu l'Albert fent broma com fa sempre. Tots tenim gent gran que es mereix les nostres històries.

Ella és l'exemple més clar de la llosa que suposen els temps pandèmics. "Abans vivia molt bé, i ara m'enrabió perquè em dic: 'Jo que vaig passar la guerra quan era una criatura hauré de marxar d'aquest món passant això?'. No tinc ganes de viure gaire més, em falta alegria", afirma.

Té la veu cansada. Només s'il·lumina quan recorda el passat. "A mi sempre m'ha agradat la natura, i ara des de casa no veig ni un arbre... Quan tenia 20 anys vaig anar de Martinet a Andorra i d'allà a Puigcerdà... Que bonic que va ser!", rememora. Per travessar la frontera ho va haver de fer de matinada, quan no hi havia guardes, perquè el règim franquista no permetia a les dones canviar de país. Són més de 130 kilòmetres de ruta a peu. Ara l'Aurora ja no pot caminar pels Pirineus, i ens recorda que tots els joves serem gent gran i que tota la gent gran va ser jove.

SOLEDAT

El cas de la Pilar també té punts semblants al de l'Aurora. Ella té 73 anys i el març de 2020 en feia dos que el seu marit havia mort. "La veritat és que he passat la pandèmia amb molta angoixa. Totes les mesures em van fer

agafar molta por", explica. Durant els primers compassos no sortia de casa i se sentia sola. "Ho vaig passar molt, molt malament... Hi havia dies que no em volia llevar ni menjar", recorda.

La soledat ha estat una constant. Segons un estudi d'Amics de la Gent Gran, més del 40% dels usuaris amb els quals tracten se senten menys acompanyats ara que abans de la pandèmia. Tal com detalla Quiles, la soledat s'ha agreujat encara més per la manca de coneixements tecnològics d'aquesta població. "Tres de cada quatre persones que acompanyem fan servir el telèfon fix per a la seva comunicació", afirma per afegir que "la bretxa digital és severa". Això va fer que moltes persones perdessin el contacte humà directe. Amb tot, Quiles llença una reflexió: "Molta gent a la qual preguntàvem com estava vivint el confinament ens replicava: 'Quin, aquest o el d'abans?'. Abans de la pandèmia ja vivien reclosos".

La mateixa Pilar s'ha sentit abandonada. Considera que la pandèmia ha aprofundit el menyspreu de la societat cap a la gent gran. "Els avis serveixen fins que són útils per cuidar els fills dels fills, i quan no aporten res se'ls

"Abans vivia molt bé, i ara m'enrabió perquè em dic: 'Jo que vaig passar la guerra quan era una criatura hauré de marxar d'aquest món passant això?'. No tinc ganes de viure"

"La pandèmia ha aprofundit el menyspreu cap a la gent gran... Els avis serveixen fins que són útils per cuidar els nets, i quan no aporten res se'ls aparta"

aparta i es tornen invisibles", critica. Ella, però, creu que de tot-hom es pot aprendre alguna cosa.

Sigui com sigui, fa uns mesos que les coses ja no són tan dures per a la Pilar. "La situació va canviar com si haguessin girat un mitjó quan va venir el voluntari d'Amics de la Gent Gran... Va ser com un flexxazo, ens vam entendre des del primer moment", comenta rient.

RESISTÈNCIA I ESPERANÇA

Als seus 86 anys, la Maria Teresa té un rellotge intel·ligent al canell que li diu que ha de fer 6.000 passes cada dia. El passadís de casa seva, ha comptat, són unes 100 passes. Durant el confinament, el recorria 60 vegades cada dia. "Ho feia quan hi havia anuncis a la televisió o en altres moments", explica. El seu cas demostra la capacitat de resiliència de moltes persones grans.

Ella ha aprofitat la pandèmia per abonar-se a les seves aficions. "Durant el confinament vaig llegir, vaig escriure... Vaig poder fer el que volia", diu. El seu cas divergeix del d'altres persones d'edat avançada que no tenen la mateixa vitalitat. Què la fa diferent? Seria molt fàcil parlar de caràcters, però en la seva història hi ha dos elements cabdals. El pri-

mer: en cap moment s'ha sentit sola, ja que el contacte amb la família ha estat constant. "Els meus fills em venien a veure des de la finestra i cada nit fèiem videoconferències", diu. El segon: les noves tecnologies. "Amb les amigues, tot i que fa dos anys que no ens veiem i abans quedàvem almenys un cop al mes, ens hem continuat parlant pel WhatsApp", afegeix.

Malgrat tot, ella també ha tingut por. "Ara no em faré la valenta [riu], perquè tot aquest temps he tingut el termòmetre sempre al costat per posar-me'l al mínim símptoma", admet. A més, també s'indigna pel que ha passat a les residències. Tanmateix, és cert que la seva manera d'entendre el món l'ha ajudat. "Amb l'edat que tinc veig les coses diferent. Les coses passen. No hi ha una explicació per a tot i no cal buscar-la", afirma.

La Maria Teresa, com totes les persones grans, com l'Aurora i la Pilar, ha estat víctima d'un món que fa bona l'expressió "el mort al sot, el viu al rebost". El mort són les persones grans i els vius la resta.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

L'Ajuntament de Premià de Mar ha decidit suspendre finalment la tradicional rua de comparses de Carnaval a causa de l'actual situació sanitària per la pandèmia del coronavirus. L'acte estava previst celebrar-se el 27 de febrer

El desallotjament de Can Sanpere arriba al Parlament

EQUIPAMENTS ▶ El desnonament de l'antiga fàbrica de Can Sanpere ha traspasat les fronteres de Premià de Mar i ja ha arribat fins al Parlament. La plataforma que agrupa els diferents col·lectius que defensen aquest edifici històric va portar el cas als diferents grups parlamentaris a principis de febrer per reclamar mesures que permetin evitar el desallotjament, que des del passat gener torna a estar en data oberta.

El moviment en defensa de la fàbrica va reunir-se amb diputats de la CUP, els comuns i ERC, així com representats comarcals del PSC i JxCat. En la trobada, la plataforma va demanar a les formacions que, si el jutge executa el desnonament, es garanteixi que els Mossos d'Esquadra no hi participaran per "evitar un conflicte d'ordre públic". Els col·lectius també van reclamar el suport dels grups per instar l'Ajuntament a expropiar l'espai de forma immediata. Pel que fa als compromisos obtinguts, els re-

Els col·lectius de la fàbrica, en una protesta al gener. Foto: J. Pujolar/ACN

publicans van confirmar que treballaran per generar un espai de mediació entre els Mossos i el consistori per evitar un desplegament policial de màxims. Amb un posicionament menys contundent, el PSC i JxCat es van comprometre a intermediar per aconseguir que l'executiu premianenc –conformat per aquests dos partits– reprengui les negociacions per l'expropiació.

En paral·lel a la trobada al Parlament, les entitats que des de fa prop de vuit anys ocupen la

fàbrica de Can Sanpere ja han presentat al consistori encapçalat per Rafa Navarro una nova proposta per desencallar la situació, que hauria de permetre iniciar els tràmits per a l'expropiació al mateix temps que arrenca el procés participatiu per definir els futurs usos de l'espai. Des del govern local, però, han manifestat en nombroses ocasions que no contempen en cap cas donar llum verda a l'expropiació mentre les instal·lacions segueixen ocupades.

Primeres reaccions al projecte per urbanitzar la finca d'MTG

POLÍTICA ▶ L'Ajuntament de Premià de Mar ja ha presentat en societat els projectes preliminars per a la transformació dels terrenys de les antigues fàbriques de Metalogenia (MTG) i Transmesa. Segons detalla el consistori en un comunicat, la proposta ara traslladada a la resta de grups municipals compta amb el vistiplau dels tècnics de l'administració i suposa convertir més de la meitat de la superfície en zones verdes o de pas per a vianants. En aquest sentit, el percentatge del terreny que es destinaria a ús residencial seria del 36%.

Des d'ERC consideren que la proposta municipal hauria d'incloure més infraestructures en matèria d'activitat econòmica per aconseguir que el projecte pugui tenir un retorn per als veïns del municipi. Per la seva banda, el grup de Crida Premianenca s'ha mostrat molt més crític amb el plantejament i en declaracions a Ràdio Premià de Mar asseguraven que la proposta els "espanta" i que cal un debat públic previ al respecte i un pla d'equipaments per absorbir el més que previsible augment de la població al municipi.

Recreació virtual d'un dels espais reurbanitzats. Foto: Ajuntament

Vicente Ferrer

ES BUSQUEN

3.000

AMICS INVISIBLES

AQUEST ANY, REGALA

APADRINAMENT

Descubreix-ho a:

www.sebuscanamigosinvisibles.org

900 111 300

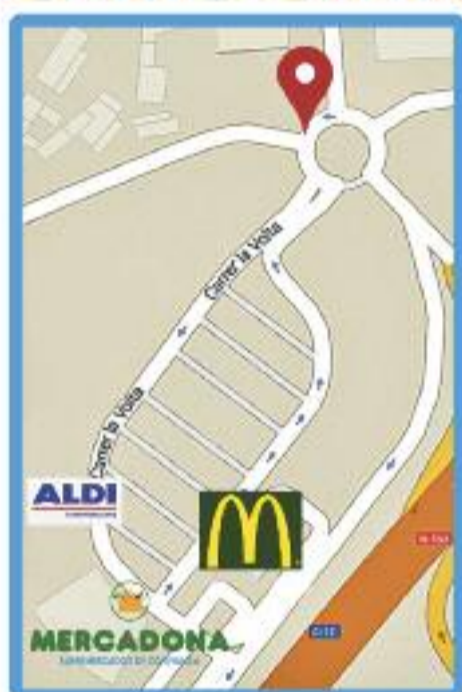

VULL COL·LABORAR

h hipervallès

moda - eines - papereria - llar - jardineria - cuina - etc...

ON SOM?

AQUEST SERVEI NOMÉS ESTÀ DISPONIBLE PER ENCÀRRECS ENVIANT UN MISSATGE AI NOSTRE WHATSAPP O TRUCANT AI NÚMERO DE TELÈFON MOSTRAT A BAIX

640 109 468

ENVIAMENT 24 HORES

UNA VEGADA FETA LA COMANDA I HAGI ESTAT ENVIADA, REBRÀ EL PAQUET EN 24 HORES

TÉ UN COST DE 3,95€
I GRATIS PER A COMANDES SUPERIORS A 50€
només a Espanya (península)

C/ Ramon i Cajal, 1 a l'11 · Paredes del Vallès

Horari: de 9:15h a 21:00h **P** Pàrquing gratuït **🚚** Sortida Pol. Ind. C-17

L'Ajuntament de Vilassar de Mar ha fet un pas endavant per abordar la problemàtica de la recollida de residus al municipi. El Ple de febrer va aprovar les noves condicions que s'aplicaran en el nou contracte de neteja.

Infrahabitatge: una realitat invisible

» L'incendi en una nau el passat mes de gener revela que hi residien en precari una vintena de persones
» L'Ajuntament estudia portar el cas als tribunals i treballa amb el Govern per cedir un pis als afectats

HABITATGE ▶ L'accés a l'habitatge és una problemàtica amb moltes arestes. Algunes de més visibles com els desnonaments i d'altres de soterrades com l'infrahabitatge. És el cas de la nau industrial situada al número 35 de la Via Octaviana de Vilassar de Mar. L'incendi que va afectar aquest edifici industrial el passat 31 de gener va revelar que hi residien en condicions precàries una vintena de persones.

El consistori vilassarenc va confirmar —després que el foc arrasés l'interior de la nau— que no tenia constància de la situació en la qual vivien aquests veïns. “Ho vam descobrir quan al migdia ens vam trobar que una vintena de persones estaven al carrer i que pernoctaven allà”, apuntava aleshores en declaracions a l'ACN l'alcalde Damià del Clot. Aquest extrem no només posa de relleu les dificultats que tenen les administracions locals per detectar infrahabitatges

com el de la Via Octaviana, sinó que també deixa entreveure la magnitud d'una tragèdia que aquest cop es va poder saldar només amb dues persones ateses per intoxicació per fum.

A l'espera de conèixer els resultats de la investigació policial, el govern local ja s'ha posat en marxa i està estudiant la possibilitat d'emprendre accions legals contra el propietari de l'immoble, que segons les primeres indagacions hauria llogat diferents espais de la nau sota un contracte d'oficina sabent que es destinarien a ús residencial. “Ens cal saber quantes persones realment hi vivien i en quines condicions. Si se'n desprèn que el propietari va abusar de persones en situació de vulnerabilitat, l'Ajuntament es personarà com acusació popular”, assenyalava el batlle vilassarenc, que considera que calen mesures contundents per evitar que aquesta pràctica pugui arrelar a la localitat.

La nau de la Via Octaviana va quedar completament calcinada a causa de l'incendi. Foto: Albert Segura/ACN

UN CAS AÏLLAT?

La versió municipal, però, contrasta amb la que ofereix la Xarxa d'Habitatge del Baix Maresme. Des de l'entitat asseguren que almenys dues de les quinze persones identificades que vivien a l'edifici hi estaven empadronades i que hi havia altres que estaven en procés d'obtenir el padró. Això suposaria, sempre segons la versió de l'agrupació, que el consistori sí que tenia constància

que almenys algun dels afectats residia a la nau. L'entitat va més enllà i també apunta que el propietari de l'immoble tenia dividit amb fustes l'espai i que llogava cada 'habitació' per 300 euros.

Pel que fa a la problemàtica de l'infrahabitatge, des de la Xarxa confirmen que tenen coneixement de diversos casos de famílies que viuen en locals industrials del municipi reconvertits en habitatges, molts dels

quals sense la cèdula d'habitabilitat corresponent.

Fonts municipals han confirmat a *Línia Nord* que no tenen constància de l'existència de més infrahabitatges com el de la Via Octaviana i assenyalen que s'està treballant amb la Generalitat per facilitar pisos d'emergència per als afectats, una dotzena dels quals estan temporalment allotjats en habitatges socials del consistori i en un hostal de la zona.

**3 ANYS
EXPLICANT
CATALUNYA
AL MÓN**

exterior.cat

Fes que sigui *la teva*

A Catalunya hi ha molts infants que, per diferents circumstàncies i de forma temporal, no poden créixer amb la seva família.

L'Acolliment Familiar brinda l'oportunitat a un infant de conviure amb unes noves referències familiars saludables i estables que li permetin desenvolupar-se de manera emocional, personal i social.

La solidaritat i la generositat de les famílies acollidores permeten a l'infant viure en un ambient familiar i compartir un entorn afectiu i comunitari.

L'Associació d'Ajuda Social CEL OBERT és una entitat acreditada per la Generalitat de Catalunya que treballa al servei dels infants i de les famílies acollidores.

Tu pots ser la família acollidora

Contacta amb nosaltres:

Associació d'Ajuda Social
CEL OBERT

Avinguda Meridiana, 354, 11^a

93 311 69 05

08027 BARCELONA

celobert@cel-obert.org

L'Ajuntament de Teià ha reclamat a les autoritats que introdueixin millores en el servei de bus al municipi mentre s'allarguin les obres que s'estan duent a terme a l'estació de Rodalies d'Ocata, al terme municipal de la població veïna del Masnou.

Xarxa de Negocis Cambra: un nou espai per teixir confiança

COMERÇ ▶ Raimon Salomó és un arquitecte maresmenc amb més de 30 anys d'experiència en el sector. "La confiança és fonamental en la meua activitat. La majoria de les feines m'arriben per boca-orella i això només és possible si ets un bon professional", apunta Salomó, que considera que entre els clients molts cops preval la seguretat d'una feina ben feta per sobre d'una oferta amb preu menor.

Fomentar aquesta relació de proximitat entre client i empresari és un dels objectius de la Xarxa de Negocis Cambra. Aquesta iniciativa impulsada per la Cambra de Comerç de Barcelona –i de la qual Salomó n'és membre actiu– vol ser un punt de trobada entre empresaris de diferents sectors per crear sinergies i possibilitar noves oportunitats de negoci. "La Xarxa és un sistema estructurat perquè els empresaris tinguin contacte entre si, es puguin donar a conèixer i a la vegada siguin prescriptors", explica Elisabeth Prieto, una de les responsables del projecte, que pre-

Una de les reunions de la nova Xarxa de Negocis Cambra. Foto cedida

veu reunions setmanals entre els membres i que també posa a disposició dels comerciants una aplicació mòbil que serveix com un "aparador" per als seus productes o serveis.

De la mateixa manera que l'arquitecte maresmenc, Elena Molina és una altra empresària de la comarca que ha decidit sumar-se al flamant programa. "Formar part de la Xarxa m'ha donat més visibilitat en sectors que potser d'una altra manera no s'aproparien al meu negoci", assegura

Molina, propietària des de fa quatre anys d'una empresa tèxtil especialitzada en vestuari professional i laboral amb una trajectòria de més de vint anys.

Salomó i Molina admeten que encara no han notat un efecte real en la facturació dels seus negocis, però confien en aconseguir rendibilitzar monetàriament la seva participació en la iniciativa en un mitjà o llarg termini i reivindiquen el servei com una eina útil per ajudar el petit comerç i els autònoms.

Visita de la presidenta Borràs a Vilassar de Dalt

POLÍTICA ▶ La presidenta del Parlament de Catalunya, Laura Borràs, va visitar el passat 4 de febrer el municipi de Vilassar de Dalt amb motiu d'una xerrada que va tenir lloc al Teatre de la Massa. Abans de la celebració de l'acte, Borràs va signar el Llibre d'Honor del consistori vilassarenc i va entregar a tall d'obsequi a l'alcaldeessa Carola Llauro una rèplica feta a mà de la senyera del Parlament.

Nou pla d'usos i serveis de platges a Cabrera de Mar

POLÍTICA ▶ L'Ajuntament de Cabrera de Mar ha impulsat la redacció d'un nou pla d'usos i serveis de temporada per a les platges del municipi. El flamant reglament –que està pendent de rebre el vistiplau de la Generalitat i del govern espanyol– tindrà vigència fins al 2026 i està motivat per l'enderroc de l'antic club nàutic i per la retirada de la zona d'estacionament.

Quatre detinguts per robar en una llar d'infants

ALELLA ▶ Els Mossos d'Esquadra van detenir el passat 6 de febrer quatre persones com a presumptes autors d'un robatori amb força a l'interior d'una llar d'infants d'Alella. Un tall en el subministrament elèctric de tres centres educatius de la zona va alertar els agents, que –en comprovar que havia estat un sabotatge– van muntar un dispositiu especial que va culminar enxampant in fraganti els lladres.

Obert el concurs per accedir a dos pisos socials

PREMIÀ DE DALT ▶ L'Ajuntament de Premià de Dalt ha obert el procediment per adjudicar en règim de lloguer dos habitatges de promoció municipal. Els pisos estan ubicats a la zona de La Fàbrica i al torrent Castells, concretament al passatge dels Roures. Per optar als habitatges, els interessats han d'estar apuntats al Registre de Sol·licitants d'Habitatges amb Protecció Oficial.

La primera convocatòria de la borsa serà a l'abril. Foto: Ajuntament d'Alella

La borsa policial escalfa motors

SEGURETAT ▶ La nova borsa comarcal de policies locals segueix fent passos endavant. Aquesta prova pilot impulsada pel Consell Comarcal del Maresme i el Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya preveu fer la seva primera convocatòria a l'abril, de manera que la trentena d'agents que siguin seleccionats en aquest procés podran inscriure's al curs de formació bàsica de policia que s'obrirà el gener de 2023.

Amb aquesta primera selecció es posaran les bases d'una iniciativa que pretén ajudar els ajuntaments de la zona a cobrir d'una manera ràpida les baixes d'agents policials i que agilitzarà la contractació de nous efectius per a períodes en què els municipis necessiten més reforços com, per exemple, a la temporada estiuenca, quan la població s'incrementa substancialment en moltes localitats de la comarca.

La intenció del Consell Comarcal i d'Interior és que el nou sistema pugui estar plenament operatiu a l'estiu. En aquest sentit, una vintena de poblacions maresmenques ja han mostrat interès per participar en la prova pilot d'aquesta borsa policial unificada, que es nodrirà també dels agents que hagin superat les proves de selecció, però que finalment no hagin obtingut una de la trentena de places disponibles.

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

20 ANYS POSA'T
LA GORRA

PELS INFANTS I ADOLESCENTS AMB CÀNCER

TALLA ADULT

INFANTIL

NOVA!
TALLA

CONNECTA'T AMB LA NATURA!

WWW.POSATLAGORRA.ORG - 93.237.79.79

@POSATLAGORRA

El conjunt d'Alejandro Álvarez rebrà el pròxim 25 de febrer el SESE, en partit corresponent a la 10a jornada del grup 1 de la Copa Catalunya i que es va ajornar per un positiu local. L'AB Premià tancarà la fase prèvia visitant el Bàsquet Safa Claror el pròxim 5 de març.

Arnau Martínez, somiar és treballar

» El premianenc ha renovat pel Girona FC fins al 2025 i el pròxim curs tindrà fitxa al primer equip
 » Objecte de desig de clubs d'arreu d'Europa, Martínez pot jugar de central, lateral i carriler

Toni Delgado
PREMIÀ DE DALT

Els partits més anònims poden ser els que més alimenten els somnis. Arnau Martínez (Premià de Dalt, 2003), defensa del Girona FC, recorda amb un somriure aquelles jornades maratonianes al pàrquing de casa: dues porteries, dos cosins i la seva cosina Paula López, exjugadora del conjunt gironí i ara a la UE Cornellà. "Fèiem dos contra dos i competíem com si fos la final de la Champions", recorda en un vídeo del club. Fa temps que els somnis de Martínez s'estan fent realitat.

Objecte de desig d'equips d'arreu d'Europa, el premianenc, que acaba de renovar pel Girona FC fins al 2025, no alimenta els rumors. "Sincerament, no tinc constància de cap oferta. Això ho porten els meus agents", adver-

teix. Mai s'oblida de qui ha apostat per ell: "M'he volgut quedar al Girona FC perquè és el club on he pogut debutar a Segona Divisió i m'he fet professional".

És agraït en privat i en públic. Ho fa amb noms i cognoms. Parla, per tant, d'Antonio Rivera, el seu tècnic al cadet i al juvenil B, d'Àlex Marsal, del juvenil, i d'Àxel Vizuete, del filial. I, naturalment, de Francisco, qui el va fer debutar amb el primer equip el 17 de desembre de 2020, a la Copa contra la Gimnàstica Segoviana, a l'Estadio La Albuera, amb 17 anys, 7 mesos i 22 dies. Va sortir al camp substituint Enric Franquesa. Era juvenil de segon any. Tampoc s'oblida de Michel, l'actual entrenador.

ELS PARES COM A PILARS

Disciplinat, observador i constant, el premianenc només pensa en el dia a dia i busca i necessita referents. Els pilars de la seva vida són

Arnau Martínez, durant un entrenament. Foto: Girona FC

els pares. Defensa que contínuament es pot millorar com a jugador, però, sobretot, com a persona. "Aprens d'aquells que tenen molta experiència i que et guien i et donen consells per créixer", concedeix. Malgrat que s'empipa molt quan és suplent, sap que assegut a la banqueta també es pot sumar molt al grup.

El seu lema és senzill de pronunciar i difícil de complir:

"Treballar, treballar i continuar treballant". Quan li pregunten per la pròxima temporada, respon amb humilitat: el seu objectiu és formar part del primer equip del Girona FC. La seva renovació fins al 2025 ja implica que el pròxim curs tingui fitxa i dorsal amb els grans. "No sabem quin és el seu sostre", coincideixen Michel, l'entrenador, i Quique Cárcel, el director es-

portiu. Segons *Mundo Deportivo*, té una clàusula de 5 milions d'euros, que serà de 10 si l'equip puja a Primera Divisió.

A Martínez, però, no el despisten els elogis i és al·lèrgic a les excuses. Jugarà "el millor possible" en qualsevol posició. Consumat central, no el va inquietar jugar de carriler dret. També ho ha fet de lateral. El 9 de maig de 2021, a Las Gaunas, es va entrenar com a goleador a Segona Divisió amb un cop de cap perfecte després d'un excel·lent servei de Gerard Gumbau.

El premianenc va arribar al Girona FC amb 15 anys i procedent del CE l'Hospitalet, que l'havia fitxat del Barça. Del conjunt blaugrana es va acomiadar enumerant, amb noms i cognoms, entrenadors i companys especials. "Mil gràcies per tot i no ho dubteu: continuaré lluitant pel meu somni! Jugar a futbol", els va prometre. I Martínez és un home de paraula.

**NECESSITEM ALIMENTS
 BÀSICS PER CONTRIBUÏR
 A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE
 163 MIL PERSONES**

Col·labora

BANC DELS ALIMENTS

líniamar

bancdelsaliments.org

**Club
Natació
Badalona**

Activitats esportives i socials al costat del mar

**mar i
piscina**

**Nou
Gimnas**

**Esports
de Vela**

Fes-te soci!

www.cnbadalona.cat

Tel. 93 384 34 13

***places limitades**

**Escola Natació,
Aigües obertes,
Natació Master
Triatló,
Gimnàs
Classes dirigides
Fitness, Pilates, Zumba, ..
Escola de vela,
Patí de vela,
Windsurf,
Paddel surf,
Rem
Lloguer hangars
Pista poliesportiva**

No t'ho perdís

Foto: Museu Diocesà de Barcelona

Viatge a Orient

El Museu Diocesà de Barcelona acull, des del 13 de gener i fins al 22 de maig, l'exposició 'Viatge a Orient', que ofereix als visitants "les dues cares d'una mateixa moneda", segons els organitzadors. D'una banda, mostra la mirada orientalista de la pintura de casa nostra de finals del segle XIX i principis del XX, amb obres d'artistes com Fortuny o Sorolla. D'altra banda, exhibeix una versió més realista de l'Orient a través de l'obra del monjo expedicionari Bonaventura Ubach, que es va convertir en documentalista quan va decidir fer el seu gran viatge per aquest territori.

Famosos

Carla Simón, Arantxa Echevarría, Belén Funes, Pilar Palomeiro i, ara, Clara Roquet (Malla, 1988). El Goya a la millor direcció novella ha tingut nom de dona per cinquè any consecutiu i, concretament, és el tercer cop en els últims cinc anys que el guanya una dona catalana. Roquet es va endur l'estatueta el passat dia 12 per la seva òpera prima, *Libertad*, que també li va valdre a Nora Navas el premi a millor actriu de repartiment. A *Libertad*, una família passa l'últim estiu de l'àvia, malalta d'Alzheimer, a la segona residència. La Nora, de 14 anys, no troba el seu lloc, fins que arriba la Libertad, la filla de 15 anys de la Rosana, la dona colombiana que cuida l'àvia. "He pogut fer aquesta pel·lícula perquè he gaudit de certs privilegis a la meua vida, privilegis que algú com la Libertad no ha tingut", va dir Roquet en el discurs d'agraïment. "Tant de bo en el futur siguin les *Libertades* d'aquest món les que puguin fer les seves pròpies pel·lícules, des dels seus propis punts de vista, i que el cinema deixi d'estar només en mans dels més privilegiats", va concloure.

La fitxa

QUI ÉS?

C L A R A R O Q U E T

ÉS FAMOSA PER...

Ser directora de cinema

Fins ara era coneguda al món del cine com a guionista

QUÈ HA FET?

Guanyar el Goya a millor direcció novella

L'han premiat per la seva òpera prima, 'Libertad'

A LES XARXES...

Discurs molt aplaudit

Valoren que es mostrés conscient dels seus privilegis

Llibres

Laberint
Burhan Sönmez

Un cantant de blues de 20 anys que ha intentat suïcidar-se torna a casa després d'una breu recuperació a l'hospital. Pateix una amnèsia parcial que no li permet recordar qui és però sí dades i fets històrics, tot i que no pot endreçar-los en el temps. Alliberat del dolor i la història personal que el va empènyer a intentar matar-se, el jove passa el temps passejant per Istanbul.

Teatre

Adeu, Arturo
Jordi Milán

La Cubana torna amb el seu divertit espectacle *Adeu, Arturo*. A partir de la mort als 101 anys d'edat del polifacètic artista internacional Arturo Cirera Mompou, el públic coneixerà la vida d'aquest escriptor, pintor, escultor, col·leccionista d'art, poeta, compositor musical, dramaturg, actor i director.

Al teatre Coliseum de Barcelona.

Música

Tot i res
Pupil·les

Amor, optimisme i alegria són tres ingredients molt presents al nou àlbum de Pupil·les, *Tot i res* (Halley Records). El segon disc d'aquestes dues valencianes homenatja el poeta Joan Vinyoli amb el títol i aplega una desena de cançons que s'allunyen una mica del rap més dur que feien abans, i s'inclinen per melodies i ritmes més festius.

Pelis i sèries

Flee
Jonas Poher Rasmussen

Flee ha fet història als Oscars ja abans de la gala, que se celebrarà el 27 de març: l'han nominat alhora a les categories de pel·lícula documental, pel·lícula d'animació i pel·lícula internacional. Aquest film danès, estrenat amb èxit al Festival de Cinema de Sundance, explica la història d'un refugiad afganès homosexual que va haver de fugir del seu país.

ESTILS DE VIDA

Prevenir i combatre la caspa

Foto: Pexels

i BELLESA

Tenir cura dels cabells pot ser més difícil del que sembla: hi ha qui els té amb tendència greixosa, hi ha qui pateix perquè en té massa pocs... i hi ha qui té caspa. Si aquest últim és el teu cas, no estàs sol: prop d'un 50% de la població adulta mundial té el mateix problema, segons la dermatòloga Nayra Merino, membre de l'Acadèmia Espanyola de Dermatologia.

La caspa pot afectar tant les cabelleres amb tendència seca com greixosa, i en cada cas té una causa diferent. El que tenen en comú l'una i l'altra són els factors que afavoreixen la seva aparició, entre els quals hi ha l'ús d'un xampú inadequat per al tipus de cabells, l'estrès i la predisposició genètica. A més, és més freqüent a l'hivern que a l'estiu. Els canvis de temperatura no hi ajuden, així que evita rentar-te el cap amb aigua molt calenta i eixugar-te els cabells amb l'assecador a màxima temperatura.

Pel que fa a la solució un cop ja ha aparegut la caspa, si no en tens molta, hi ha alguns remeis naturals que poden ser útils, com ara aplicar vinagre de poma o bicarbonat al cuir cabellut. Si no marxa, prova amb un xampú anticarpa (evita els de supermercat, ves a la farmàcia) i demana hora amb el dermatòleg.

Les claus.....

FACTORS

Hi ha factors que afavoreixen l'aparició de la caspa, com l'ús d'un xampú inadequat, l'estrès o la predisposició genètica

HIVERN

És més freqüent que la caspa aparegui durant l'hivern que no pas a l'estiu, i els canvis de temperatura tampoc hi ajuden

REMEIS NATURALS

Si en tens poca, hi ha remeis naturals útils contra la caspa, com el vinagre de poma o el bicarbonat

DE FARMÀCIA

Si el problema persisteix, compra un xampú anticarpa: evita els de supermercat i busca productes de farmàcia

Foto: Pexels

Atenció psicològica via telemàtica

**Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic
Psicòleg**

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.

Volem estar oberts i compartir de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.

Sabem relativitzar, somriure i prendre'ns la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar.

Innovar i aprendre de l'experiència.

BENEVOLÈNCIA

Acompanyem als nostres residents, els escoltem i els donem suport en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de centre de dia

Servei sanitari continuat

Sala d'estar

emera
ESPAÑA
SANT GENIS

Carrer Natzarret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es